

10 — Schwarzer Donnerstag

Herr! Die Not ist gross! Die ich rief, die Geister, Werd' ich nun nicht los.

Gete

Nad četvrt Nojgraben — Fišbek spustila se grozomorna noć. Iza Elbe, kao utovljena životinja, ogrezao u raznobojnu svetlost, dahtao je i preživao Hamburg, luka severa.

Ulicom Hercogštrase odzvanjali su koraci. Tupi i nervozni, ali brzi. Jedan je čovek sličan senci, lica skrivenog obodom širokog šešira, žurno koraćao spuštajući pogled pred retkim prolaznicima. Ime mu je Maksimilijan Štajnhof.

Stao je kraj zgrade broj pet. Osvrnuo se, potom popeo uz stepenice. Ušao je u lift i pritisnuo dugme ne mareći za pozive starije gospode koja ga je molila da sačeka. Sprat: poslednji. Izašavši, došao je pred vrata na kojima je pisalo — porodica Bakhorn. Zazvonio je.

„Maksi, kakvo iznen...“

Metak. Drugi, treći, četvrti. Bljeskanje iz prigušivača bilo je glasnije od pucnja. Žena je za trenutak zakrzala telom, blesavi osmeh iznenađenja joj je sevnuo na licu i zgrčio pogled, da bi se potom, ni ne jauknuvši, stropoštala niz zid.

„Hana, ko je to?“, začulo se iz unutrašnjosti stana.

Maksimilijan Štajnhof je ušao, nehajno preskočio preko mrtve žene i zatvorio vrata. Otišao je najpre u dečju sobu, dobro mu poznatu. Hans Joakim je pisao. Osetio je blagi dodir na potiljku. Nešto tvrdo i hladno ga je nateralo da okrene glavu. Čika Maksi! hteo je da vikne. Umesto njega, progovorila je cev „berete“. Dečja ruka je utrnula, mlaz krvi je šiknuo iz usta-šca i rane i poprskao nedovršenu rečenicu: Mama voli tatu zato što...

„Hana, čuješ šta te pitam?“, ponovo je graknuo onaj isti glas. Štajnhof je ćutao. Uzeo je olovku umrljanu krvlju i dopisao: ... je on lažov, prevarant,

manipulant, lopov i neznalica! Potom je krenuo ka nestrpljivom glasu. Ponovo pitanje: „Ko je?“ Ovog puta stigao je odgovor:

„Ja sam, Hajnrih.“

Hajnrih Bakhorn, uvaženi književni kritičar, podigao je pogled sa širom otvorenog jutarnjeg izdanja *Der Špigla*. Ustao je iz fotelje skidajući naočare:

„O ti si, druže, uđi, uđi! Baš sam mislio da te pozovem. Upravo čitam Hicfeldovu kritiku *Gotešlesterera*. Bio si u pravu, ti...“

„Ćuti!“

Štajnhof nervozno izvadi iz unutrašnjeg džepa kaputa jednu knjigu i baci je Bakhornu u naručje. Knjiga pade na pod i otvori se. Belina neispisanih stranica pekla je oči.

„O ne, Maksi, zar opet? Doktor Nojndorf ti je...“

Metak. Jedan. Drugi. Noga i ruka. Bakhorn posrnu i tresnu svom težinom na fotelju.

„Prazne knjige, Hajni, druže moj. Prazne! Doći će ti glave kao što su ispisane mnogima pre tebe!“

Treći metak izdubio je pepeljastu rupu u pročelavoj glavi Hajnriha Bakhorna.

Ubica potom uze bačenu knjigu, vrati je u džep, i brzim korakom napusti stan.

* * *

Nedaleko odatle, u Hornštrase, u policijskoj stanici Ost 7, vodila se grozničava prepirka.

„Ali, šta znamo, agente Krup? Posle Holclajtnera, da vidimo... muž, žena, dvoje dece, ubijeni su i svi članovi porodice Molders. Posebno je kod ovih potonjih sadizam ubice došao do izražaja, kao što vam je poznato Peteru Moldersu isčupan je jezik, izvadene oči i odrezani prsti desne šake. Sva ubistva ukazuju da je počinilac hladokrvni manijak. Taj Štajnhof je ispitan. Dovraga, tvrdoglavi ste! Pivnica „Hanza“ je sastajalište pisaca i sličnih danguba. Malo koja noć protekne, a da se ta škrabala ne potuku. Zar...“

„Ali, agente Miler, Štajnhof je javno pročitao spisak za likvidaciju. Ubrzo su počela ubistva.“

„Nijedan ubijeni nije sa njegovog spiska!“

„Ali svi ubijeni imaju veze sa književnošću.“

„Ništa ne ukazuje na Štajnhofa. Ima alibi. Svaki put je imao alibi.“

„Predlažem na ponovo bude priveden. Zahtevam!“

U zadimljenu prostoriju iznenada uđe uniformisani službenik, pomalo smeten.

„Načelniče Miler, desilo se još jedno ubistvo. Bakhorn!“

Agent Krup je pogledao svog kolegu boginjavim pogledom hijene. Znam da sam u pravu, kao da je hteo da ureže tu misao u Milerovu svest. Ne dograbivši kapute, izašli su u kišnu noć i zaputili se na mesto zločina.

* * *

Izašavši iz stana porodice Bakhorn, Maksimilijan Štajnhof se taksijem odvezao do svog doma u Gros Borstel Štrase. Rekao je vozaču da sačeka. Ubrzo se vratio noseći sa sobom poveću putnu torbu. „Do gradske biblioteke!“, zapovedio je.

Kotrljajući se preko pustih kvartova, stigli su pred knjižnicu neposredno pred njeno zatvaranje. Nehajno plativši vožnju, Maks utrča u biblioteku.

Pogled mu je bludeo. Zadihan i vidno nervozan, odlučio je da stane kraj zastakljenog ormara na čijim policama se šepurio prvi štampani primerak „*Der Zauberlehrling*“. Užurbano i ne mareći za dešavanja oko sebe, izvadi iz torbe jedan trolitarski kanister benzina i njegov sadržaj izruči na ormar. Kresnuo je šibicu i izazovno se iskezio čoveku koji je, užasnut, trčao ka njemu da ga spreči u nameri. Vatra je brzo planula, halapljivo gutajući drvo, parket, vrata. Odjeknu alarm. Piroman poče vikati uspaničenim čitaocima: „Ne čitajte knjige! Spalite ih!“ I izađe cerekajući se.

Policija ga je uhapsila oko ponoći, dok je ispisivao ko zna koju stranicu svoje čuvene *Prazne knjige*.

„Zašto ubi one ljude, Maks?“ , čudio se policajac dok je vodio Štajnhofa kroz hodnik.

„Ti si policajac, je li tako?“

„Pa vidiš.“

„Imaš pištolj?“

„Imam.“

„Jesi ubio nekoga?“

„Nisam, idi u...“

„Nisi? Pištolj ubija svojom municijom, zar ne? Knjiga, makar i najbolja, na određeni način ubija onim napisanim u njoj. Nisi znao? Možda ne znaš da čitaš? Tebe neću ubiti. Ali hoću sve koji pomisle da se zaludjuju knjigama! Moja je misija da uništim sve knjige sveta! Da! Da ubijem sve pisce, izdavače, čitaoce!“

Ušli su u sudnicu. Bila je krcata. Sudija je bio strog i namršten. Za prvog svedoka u procesu pozvan je izvesni K. H. Po novom statutu UNa, prineta mu je jedna knjiga nad kojom je morao da se zakune da će govoriti istinu. Položio je dlan na korice. Na njima je zlatotiskom bilo napisano: Mein Kampf...